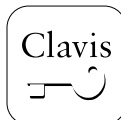

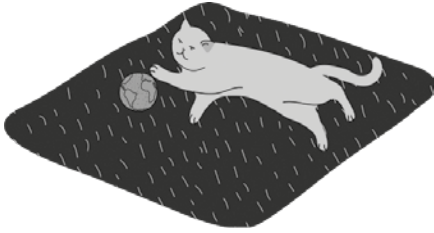
Rudie Verbunt

NOOIT
MEER
NAAR
SCHOOL

Ze zeggen: 'Alles goed?
Je ziet een beetje witjes vandaag
Heb je wel genoeg gegeten?
Anders heb ik hier nog wel een banaan
Als je wil.'
(Nee, bedankt)

Aafke Romeijn, 'Ze zeggen'

MAANDAG

1

Mam stond aan mijn bed en zei: ‘Maar je moet naar school!’

Ze wees naar de wekker. Het was tien voor acht.

‘Ik moet helemaal niks,’ zei ik. ‘Ik ben ziek.’

Ze keek naar me en ze legde haar hand op mijn voorhoofd. Ik haat het als ze dat doet. Haar hand ruikt ’s ochtends naar vieze kaaskorstjes.

‘Je ziet er helemaal niet ziek uit,’ zei ze.

Ik zuchtte. ‘Nou, het is toch echt zo. Dus bel school maar, want ik ga vandaag echt niet.’

Mam ging op mijn bedrand zitten. ‘Liefje,’ zei ze. ‘We willen allemaal wel eens in bed blijven liggen, maar dat kan niet zomaar.’

‘Ik ben zie-hiek,’ zei ik nog eens, want misschien was ik de eerste keer niet duidelijk genoeg.

Mam ademde diep in en uit. Ze keek me aan. Lang. Daarna ademde ze nog eens diep in en uit. Ze dacht vast dat er iets veranderde als ze maar vaak genoeg in- en uitademde. Dat was niet zo. Ze had een piepje in haar neus. Er zat dus ergens een snotje klem en dat snotje ging niet minder klem zitten met dat geadem van haar. En nu ik dat gehoord had, kon ik het niet meer onthoren. Echt superirritant.

‘Oké, goed,’ zei mam uiteindelijk. ‘Je bent ziek. Wat heb je dan?’

Ik schudde met mijn hoofd. ‘Ja, dat weet ik toch niet?’

‘Heb je buikpijn? Hoofdpijn? Heb je het warm? Koud? Ben je misselijk?’ Ze trok haar serieuze wenkbrauw hoog op. ‘Moet je overgeven?’

Terwijl ze het vroeg, keek ze naar de spullen op de vloer. Er lag best veel: een paar shirts, mijn nieuwe spijkerbroek, wat schoolboeken, mijn telefoon en heel, heel veel losse sokken. Ze schoof alles weg tot er een klein stukje lege vloer was in de buurt van mijn hoofd. Zo zou tenminste niet alles vies worden als ik moest overgeven.

‘Ik hoef niet over te geven,’ zei ik.

Mams serieuze wenkbrauw zakte een beetje en haar gezicht werd een stuk minder gerimpeld. Ze kneep haar ogen iets meer samen. Haar gezicht zei dat ik haar voor de gek hield.

‘Tenminste, nu nog niet,’ voegde ik er snel aan toe.

‘Oké,’ zei mam. ‘Maar wat is er dan precies?’

‘Ik ben ziek,’ zei ik.

Mam schudde met haar hoofd en ze keek nog eens naar de klok. Het was nu echt bijna acht uur. Ik had al meer dan twintig minuten uit bed moeten zijn.

‘Je moet naar school,’ zei ze.

‘Ik moet thuisblijven,’ zei ik.

‘Je stelt je aan.’

‘Helemaal niet.’

Mam pakte mijn dekbed vast en trok eraan. ‘Kom op, uit bed.’ Ik hield het dekbed stevig vast. ‘Dat kan niet,’ zei ik. ‘Ik ben ziek.’

‘Mankeer je wat aan je benen?’

‘Hoe moet ik dat nou weten?’ zei ik. ‘Ik ben toch geen dokter?’

Mam schudde nog een keer met haar hoofd. Ze moest om negen uur op haar werk zijn en zoals het er nu naar uitzag, moest ze ook nog douchen. Haar haar zat in een knoop achter op haar hoofd. Ze keek al iets minder alsof ze wist dat het haar wel ging lukken om mij uit bed te krijgen.

‘Oké,’ zei ze uiteindelijk met een zucht. ‘Ik bel school wel.’